

voor hem het aangename verblijf in den Haag voor het vervelende in Zoetermeer te ruilen. En zoo het voor iemand, die zijn testament wenscht te maken, bezwarend was een der daarmede belaste ambtenaren van elders te moeten ontbieden, geloofde men dat het voor den secretaris aangenaam mocht heeten wanneer hij, in haast uit de stad vertrokken en op zijn dorp aangekomen, vaak moest hooren dat de man, die hem zoo ijlings ontboden had, reeds van zijn aardschen post was afgelost, zoodat de secretaris weer onverrichter zake kon vertrekken? De bezwaren stonden dus aan weerskanten gelijk en het zou in elk geval zijn tijd wel uithouden. Maar hij vond het beter met Veldenaar over dergelijke zaken niet te twisten. Het baatte toch niet. Al dat harangereen, vooral op staatkundig terrein, gaf slechts aanleiding tot gekibbel en geharrewar; elkander overtuigen deed men toch niet; hij althans had er nooit een voorbeeld van gezien.

Zoo peinzend stapte hij voort, zeer voldaan over de logische ontwikkeling zijner denkbeelden. Het dusgenaamd filosofheeren was in zwang en Blijleven verbeeldde zich, eene machtig philosophische opvatting van het leven te bezitten. Die opvatting bepaalde zich echter tot het zooveel mogelijk terzijde schuiven van alles wat inspanning of moeite veroorzaakt, naast het gretig aangrijpen van alle middelen tot vermaak en genot.

Hij bevond zich thans op den Kneuterdijk. Aan zijne linkerzijde was het Hartog Erikstraatje, dus genaamd naar het op den hoek gelegen huis van hertog Erik van Brunswijk, den in 1584 overleden bevelhebber in Spaanschen dienst. Daar lag het smalle pad der deugd, dat hem naar zijne kamers in de Juffrouw Idastraat zou voeren. Maar aan den rechterkant strekte zich het breede Voorhout uit en onwillekeurig deed hij eene schrede in de richting dier lustwarande. Eén oogenblik aarzeling; een blik naar het smalle straatje links. Toen dacht hij aan zijne eenzame vertrekken, zoo ongezellig in dit late avonduur, en hij stapte den breeden weg, ook voor hem het pad der zonde, op. Daar verhief zich, het vierde huis van het Heerenlogement, de woning des orangistischen pruikenmakers Mourand, berucht door zijne aanranding, ten vorigen jare, van de Dordtsche afgevaardigden Gevaerts en de Gijsselaar, die, gebruik makend van het hun in 1785 verleende recht, door de stadhoudelijke poort het Prinsenhof hadden verlaten. De man was naar aanleiding van dit feit door gecommitteerde raden ter dood veroordeeld, doch, op het schavot aangekomen, werd hem medegedeeld dat deze straf in levenslange gevangenschap veranderd was. Lieden, van alles beter op de hoogte dan anderen, beweerden dat zulks was geschied op voorspraak zijner bevallige echtgenoot, die in den loop van het proces invloedrijke personen bezocht en op minzame wijze tot vriendelijker gevoelens jegens den beschuldigde overgehaald zou hebben. Hoe het zij, Mourand was thans gekerkerd in Gouda en de „huisvrouw van Mourand,” zooals ze zich in hare advertentiën betitelde, of wel Betje Bijleveld, gelijk ze door de goede kennissen met haar meisjesnaam genoemd werd, zette de kapperszaak voort en wist zich, naar men zeide, in de afwezigheid haars gemaals vrij wel te schikken.